

FOLK OG LAND

NR. 14 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 14. AUGUST 1971

LØSSALG KR. 2,—

FACT OG FICTION

Norsk "nøytralitet,, 1940



Det annet talende bevis i forbindelse med den norske nøytralitetslegende falt nylig i mine hender som følge av Malcolm Munthes vink om å kontakte Billy Millar. Sistnevnte viser seg ikke å være en nordmann, men en engelskmann, bosatt i Oslo siden guttedagene og som går for å være nordmann — nettopp den mann hvem Munthe, som assisterende militærattaché i den britiske legasjon i Stockholm forgjæves forsøkte å befri fra et svensk fengsel da deres forsøk på sabotasje i Norge ble straffet gjennom det svenske politi i 1941.¹⁾

Beviset var en bok med tittel «Sweet War» av Malcolm Munthe, utgitt av Duckworth, London i 1954. (Se gjengivelsen av omslaget i forrige nummer av FOLK OG LAND), som hittil var ukjent for meg. Millars eksemplar har denne innskrift: «Billy til minne om hva det skulle til for å utgi denne — — Hugh Marks og hele vårt Red Horse Company hilser deg! Malcolm Munthe.»

Marks var en annen assisterende militærattaché i den britiske legasjon i Stockholm i 1940—41, Munthes høyre hånd under norsk sa-

botasje, og the Red Horse, hentet fra norsk mytologi²⁾, var deres hemmelige symbol.

På side 53 i denne bok finnes det avslørene avsnitt:

«I april 1940 — — hadde the (British) Army tatt det fornuftige standpunkt, da en hørte om Hitlers forberedelser til å invadere Norge, at, da jeg allerede hadde vært i Skandinavia (Finland) — — ville jeg passe til jobben som forbindelsesoffiser til den norske hær i Sør-Norge.» (Mine uthevelser).

Så er katten endelig ute av sekken. Den britiske og den norske hær samarbeidet før 9. april!

Munthe fortsetter: «Før noen effektiv hjelp fra briter kunne nå frem til nordmennene var det nødvenig å etablere forbindelse ved hovedlandingspunktene langs den norske kyst. Stavanger, hovedhavnen på sørvestenden av Norge, var et slikt brennpunkt. Andre, lenger nord, var Bergen, Trondheim og Narvik.» Så anglo-norsk «forbindelse» var ikke begrenset til Stavanger, men strakte seg helt til polarsirkelen!

Munthes henvisning til «Hitlers forberedelser til å invadere Norge», som det

III. Det dokumentariske bevis

7 ÅRS FORSKNING VED RALPH HEWINS

britiske påskudd til å gjøre likedan, behøver man ikke ta alvorlig ettersom den britiske plan om å sette seg i besidelse av Narvik og de svenske malmfelter var blitt utklekket i desember, uavhengig av noen tyske forberedelser. (Se Sir William Woodward).

Munthe avslører så: «Min ordre hade vært å forsøke å kontakte umiddelbart etter ankomsten (i Stavanger) den britiske konsulære Shipping Adviser, Commander Platt RN» — antagelig en annen hemmelig agent. For han var også med i komplotet, som Munthe sier:

«Natten med den tyske invasjon (8.—9. april), mens vi ventet på at britisk hjelp skulle ankomme, hadde the Commander tilbragt de lange timer med pilkasting.»

Nok en innrømmelse av at Munthe var blitt sendt for å ta imot en britisk ekspedisjonsstyrke i Stavanger finnes i hans setning: «Da han hørte at jeg var blitt sendt for å forberede landingen av britiske tropper under Brigadier Morgan, bestemte han (Platt) seg til å forbli hvor han var.» (9.4. 40).

Munthe fortsetter: «Min radiooperatør (en sersjant) (Forts. fra side 6)

G. K.

En dag lik mange andre



Vi skriver det Herrens år 1943. En blek sol lyser fra en kald februarhimmel. Snøtunge graner og en glitrende skare danner rammen om den dagen, som for to unge mennesker skal bli deres siste.

Et sted i grensetraktene mellom Kongsvinger og Haløen, skal bli skueplassen for en henrettelse. To unge mennesker er av en «domstol», bestående av 6 «gode nordmenn», anklaget for angiveri. Dommen er døden.

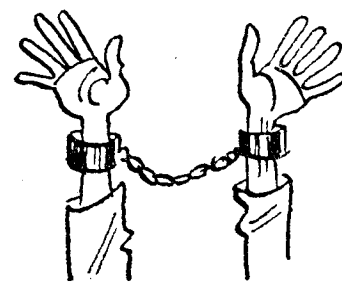
Dommen blir å eksekvere straks. Tre mann gjøre seg klare. De dømte blir bakbundet og kneblet. Siden ikke skytevåpen kan anvendes, bestemmes det at det unge ekteparet skal druknes i en nærliggende myr. De tre bødlerne er klare, og skyver de dødsdømte foran seg ut døren. Sanseløse av

skrekk, trygler og ber de for sine liv. Men ingenting nytter. De skal dø.

Ved kanten av det åpne myrhullet stanser bødlerne med sine ofre.

De dødsdømtes bønner blir borte bak kneblene.

Plutselig tar den ene av bødlerne den unge kvinnen og kaster henne ned i myrhullet med hodet føre. Han tar en staur og skyver henne helt under. Siden tar de den unge mannen mellom seg og lar ham gå den samme veien. Det bobler litt i overflaten, men straks etter er (Forts. side 8)



Spørsmålet om i hvilken grad det foregikk mishandling av fengslede NS-folk i forbindelse med «rettsoppgjøret» var som kjent fremme i Løbergsaken og domstolene syntes som kjent det ikke var noe særlig å snakke om. På side 5 bringer vi opplysninger som synes å gå i en annen retning. Se artikkelen «Var det mishandling likevel, ærede dommere?»

I DAGENS ARTIKKEL OM Likvideringene

beretter vår medarbeider G.K. om mordet på grensepolitimannen Per Quist Christensen, begått av en kjent voldsforbryter. Side 5.

På ungdomssiden

side 4 bringer vi bl. a. en artikkel om «Utviklingshjelpen» og noen betraktninger av Øystein Ulv om kirke og kristendom. Den kampsang vi gjengir fra dengang er skrevet av Ivar Sæter, den dypt nasjonale, kjempestore dikter fra Nord-Østerdal.

NORGE OG DE OVERNASJONALE SAMMENSLUTNINGER

er emnet for en artikkel av sivilingeniør, rittmester Gisle Mortensen på side 2. Mortensen har som kjent skrevet en rekke artikler i dette blad tidligere. Han har sine meget bestemte meninger og det er vel kanskje mange av våre lesere som ikke er enig med ham i alt. Artikkelen er den første i en rekke artikler om emnet.

VI NARRET NOK

våre lesere i siste nummer for ferien da vi oppga at vi bragte en artikkel av lektor Olav Hoaas på side 5. Av tekniske grunner måtte vi sløyfe artikkelen uten at dette ble korrigert i adviseringen på 1. side. Artikkelen bringer vi isteden nå, også på side 5 — og denne gang er det ikke narreri.

GISLE MORTENSEN:

Norge og de overnasjonale sammenslutninger

Fra sivilingeniør, rittmester Gisle Mortensen, Trondheim har vi mottatt 4 innlegg om Norge og dets forhold til NATO og til EEC. Forfatteren, som vil være kjent av våre lesere fra tidligere artikler skriver bl. a.: «Vedlagt igjen noen linjer som ikke finner plass i de aviser som er mest — skinnhellig synes det — bekymret for sin rett til å offentliggjøre kontroversielle meninger. Ja, de mest skinnellige har sogar gitt uttrykk for at de ønsker slike innlegg. Hvis heller ikke FOLK OG LAND kan bruke vedlagte innlegg i dagens debatt — vennligst returner omgående.»

Naturligvis står FOLK OG LANDs spalter åpne for frimodige ytringer fremsatt på en sømmelig måte når kvaliteten ellers også er i orden.

Vi bringer to av innleggene i dette nummer. De andre to følger så i neste.

I. Krig og kvasi-nøytralitet

Da Norge gikk med i Nato-alliansen i 1949 ble det grunnlagt med at erfaringene fra 1940 tilsa at Norge ikke kunne stå nøytralt i det militære kraftfelt mellom USA og SSSR. Denne erfaring var og er ikke underbygget med politisk, militært, logisk eller andre saklig holdbare argumenter, — fordi Norge var ikke nøytralt i 1940. Erfaring for positiv og aktiv norsk nøytralitet under krig foreligger rett og slett ikke.

I 1940 var Norge potensiell støttespiller for den ene krigførende part. Det var klart for politisk og militært orienterte folk. I «Norske aktstykker til okkupasjonsens historie» (1950) dokumenterer Johan Scharffenberg den evneløshet, politiske unnfallenhet, avmektighet og bekymring for eget materielle velvære, som i siste omgang utløste et maktløst fortvilelsens håp fra ledende politikere i Utenrikskomiteén, om at Norge måtte komme med «på den rette side».

Aktstykkene blottlegger overlegninger og uttalelser i Utenrikskomiteén som det er flaut å lese om. Sammenholdes de næringsdrevne, fryktens argumenter, som der ble fremført, med hva de samme kretser ventet at Norges nabo, Sverige, skulle gjøre da Norge ble rammet av krigens ulykker, — da går flauheten over i dyp skamfølelse.

Norge var ikke nøytralt i 1940. Vi viste hverken vilje eller evne til å forsvare nøytraliteten således som det må manifesteres internasjonalt. Bevisst politisk arbeide for å bryte ned vår nøytralitets forutsetning: vilje og evne til å forsvare nøytraliteten, — begynte allerede før 1920, — og ble støttet av

politikere med kvasi-ideologiske betraktninger over «retten til nøytralitet». Dette arbeide var fullført til 1940.

Nei, Norge var ikke nøytralt i 1940. — Det var ikke engang kvasinøytralt. Det var et land, som av dets ledende politikere, i infantil, internasjonal umodenhet, ble lagt åpent og forsvarsløst, — og hvor krigførende makter således selv måtte sørge for å ivareta sine internasjonalt legale interesser, som de krigførende best kunne det.

Nei, Norge var langt fra nøytralitet i 1940. Noen erfaring fra norsk nøytralitet i 1940 foreligger således ikke.

II. Krig og allianse

På falske premisser, — d.v.s. dels ved å vise til en «erfaring fra 1940» som slett ikke forelå, dels ved å true med rykter om overhengende okkupasjonsfare fra en nabostat, manøvrerte og manipulerte de «informerte», rettningsgivende og ledende politikere Norge inn i Nato, som er en militærallianse. Medlemmene er forpliktet av den militær-politiske Atlanterhavspakt.

Alliansens styrkeforhold og paktens bestemmelser (med supplerende norsk lovverk) var og er således, at Norge ikke har noen reell innflytelse, eller vil miste den, i den beslutningsfase som kan utløse krig. Pakten ga ikke noen fordel, som Norge ikke allerede hadde. Med Nato-alliansen mistet Norge endog de gunstige politiske og militære forutsetninger i internasjonal status som landet hadde.

Norge ble, og er formodentlig det viktigste ledd i den festnings- og observasjonslinje som Nato bygget fra Middelhavet til Nordishavet.

Det er 5—6 ganger så langt fra USA til SSSR som fra Nato-basene i Norge til SSSR. Omvendt sett: avstanden fra SSSR til USA blir ikke vesentlig lengre enn avstanden fra Norge til USA. Dette betyr formodentlig at for SSSR er Nato-basene i Norge kanskje de farligste potensielle angrepsposisjoner for angrep på SSSR. Det betyr videre at SSSR nødvendigvis må søke å nøytralisere (utslette) disse baser, uten hensyn til kostnadene, når krig truer, eller bryter ut mellom USA og SSSR.

USA kan ikke finne seg i å bli drevet ut av Norge, og slett ikke at SSSR deretter får fast fot i Norge. Det er derfor lite sannsynlig at noen av dem får så meget «ro», så lenge krig varer, at de kan få etablert nyttige baser. Motparten må uopphørlig ødelegge det som den andre bygger. — Kort sagt: Så lenge eventuell krig varer, vil Norge bli et ingenmannsland mellom de to stridende, som begge må hindre den annen i å utnytte, — uten noe som helst hensyn til landet og folket. Det vil bli systematiske ødeleggelser fra Skagerak til Nordishavet.

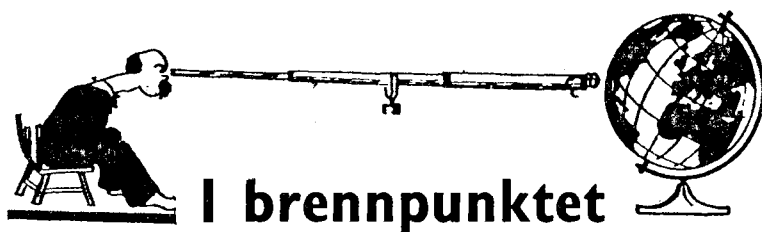
Årsak til eventuell krig mellom USA (og dermed Nato-alliansen) og SSSR (Warszawa-statene) vil neppe bli å finne i Norge, men kan ellers kanskje tenkes hvor som helst i verden. Norge har således heller ikke ervervet seg noen regional «sikkerhet» mot krig ved sitt Nato-medlemskap, selv om interessekonfliktene og krigsårsaken skulle ligge i f. eks. Seato-området.

*

Samtidig med sitt risikable Nato-medlemskap, har Norge vegret seg mot å la alliansen (USA) bygge ut basene i Norge således som effektiviteten skulle tilsi det. Denne holdning gir et tankeskors, — like uforståelig som det Johan Ludwig Mowinkel var årsak til før 1940 med sitt: — Retten til nøytralitet! — (Hinsides intelligens og fornuft!)

Nato-alliansens Norge er blitt en betydelig fare for Sverige. I stedet for det på alle måter naturlige nabo- og fellesskap i fred og krig, har Norge (nok en gang) satt Sverige i en situasjon som, i fred, krever den største forsiktighet, — og ved eventuell krig, setter Sverige i den mest overhengende fare, og krever hermetisk stengte grenser.

Med Nato-alliansen har Norge trukket Skandinavia inn i fokus av et militært kraftfelt, hvor Norge er garantert alle en eventuell krigs redsler, — uten å ha oppnådd større militær sikkerhet enn landet hadde på



UTE

Påny har man i løpet av denne sommer fått et rystende eksempel på hvor meningsløst tåpelig og amatør-messig amerikansk utenrikspolitikk bedrives. Vi sikter til «New York Times» offentliggjørelse av de såkalte «McNamara-papirer» som avslørte ubehagelige sannheter om USA's engasjement i Vietnam. Det var ellers ganske pussig at det nettopp var New York Times, denne venstre-radikale, sterkt jødedominerte avis (norsk pressespesielle kjoledegge) som av journalistisk sensasjonslyst offentliggjorde disse ulovlig bekomne dokumenter. Når vi finner dette pussig, så er det naturligvis fordi hele den venstreorienterte presse i den vestlige verden (og det vil i Norge si praktisk talt hele dagspressen) år ut og år inn nå har fremstillet det slik at avdøde demokratiske president John F. Kennedy var den store fredsapostel, den demokratiske helgen som der ingen kritikk måtte eller kunne reises mot. Det var hans etterfølger Lyndon B. Johnson som startet ødeleggelsen av Kennedys store fredswerk, en ødeleggelse som Nixon nå fullbyrder. Vi har tidligere her i bladet pekt på at dette var et fullstendig falskt bilde og det bekreftes nå fullt ut i «McNamara-papirene».

Det fremgår av disse offisielle dokumenter at det nettopp var Kennedy som

forhånd. Dertil har Norge mistet nøytralitetens muligheter, og satt sin nabo, Sverige, i en ytterst vanskelig og farlig situasjon.

Dette uføre kan dog Norge nu søke seg ut av. Fra 1969 av var og er Nato-alliansen oppsigelig med ett års varsel. Norske politikere kan igjen ta initiativ i saken. (Hverken USA eller SSSR kan lastes for den situasjon som norske politikere har bragt Skandinavia opp i, eller for de følger den kan få. Det er norske politikeres ansvar alene.) Ansaret hviler fortsatt på norske politikere (og medansvarlige offiserer), som nu kan ta initiativ til å trekke Norge ut av denne militære eventyrpolitikk, og ut av en — formodentlig — selvmorderisk militærallianse.

Trondheim.

Gisle Mortensen

startet USA's vietnamkrig og at utviklingen rimeligvis ville ha tatt en helt annen retning hvis ikke Kennedy dengang med knapp margin hadde beseiret Nixon ved presidentvalget.

Kennedy startet den massive amerikanske militærintervensjon i Vietnam i sekstiårene fordi han mente det var nødvendig å stanse den økende kinesiske innflytelse i Sørøst-Asia. Her spilte naturligvis erfaringene under Koreakrigen inn. Kennedy og hans rådgivere overså imidlertid dengang at det nettopp var Sovjetsamveldet som stod bak hendelsene i Korea fordi man ville engasjere USA lengst borte fra Europa. Og så opplevet man at Kennedy for å oppnå at Sovjet mest mulig holdt seg borte fra direkte innblanding i vietnamkrigen sluttet en hestehandel med Sovjet som førte til at vestmaktene stilltiende godtok opprettelsen av Berlinmuren. En forøvrig fullstendig meningsløs spekulasjon fordi Sovjets hovedinteresse var å forlenge Vietnamkrigen mest mulig slik at USA ble bundet på en sideskueplass. Noe som skjedde i form av massive leveranser av de mest moderne våpen til Nordvietnam.

Videre avslørte papirene at USA under Kennedy stod bak mordet på den daværende sørvietnamesiske stats-sjef, som dog hadde klart å skape en forholdsvis effektiv motstand mot den kommunistiske infiltrasjon, Diem. Dette skjedde ut fra det forvirrede utenrikspolitiske synspunkt at det måtte skapes større «demokratisering» i Sørvietnam slik at også buddhistene ble trukket inn til aktiv medvirkning. Resultatet viste seg i form av korrupsjon og oppløsning med samt avtagende militær innsats fra Sørvietnams side.

På bakgrunn av dette er det nærmest komisk å legge merke til den protestbevegelse mot vietnamkrigen som spesielt demokratiske og venstreorienterte kretser i USA (alle de gamle Kennedy-beundrerne med den siste broder Kennedy i spissen) driver så energisk og rettet mot den Nixon som faktisk er den første president som har gjort noe for å få en slutt på den ulykksalige vietnamkrig som de militære ikke får lov til å vinne og

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Uvitenhetens triumf

Vi faller stadig i staver over den utrolige uvitenhet som preger debatten omkring forhold i forbindelse med den annen verdenskrig både ute og spesielt her hjemme. Pressen serverer stadig de utroligste påstander med en sikkerhet som om det skulle dreie seg om klippefaste kjennsgjerninger. Og kommer man i utenlandske publikasjoner eller uttalelser over enda større meningsløsheter enn det som vanligvis serveres her hjemme, så unnser ikke norsk dagspresse seg for å bringe det videre uten reservasjoner av noe slag.

Det siste eksempel på dette leverer BERGENS ARBEIDERBLAD som siterer de mest hårreisende uttalelser av den amerikanske kongressmann Paul McCloskey om norske forhold uten de minste reservasjoner. At amerikanske politikere jevnt over er utrolig uvitende og upålitelige er jo alminnelig kjent, men står det virkelig så ilde til også i BERGENS ARBEIDERBLAD at man kan bringe denslags sludder videre?

Som alle meningsberettigede vil vite ble general Rendulic, som ledet det tyske tilbaketog gjennom Finnmark da Finnland bakket ut av krigen, i Nürnberg tiltalt for å ha benyttet den brente jords taktikk i Finnmark. Han ble imidlertid blankt frifunnet fordi det her dreiet seg om en helt legal militær foranstaltning. I parentes kan bemerkes at finnene benyttet samme fremgangsmåte under vinterkrigen 1939—40 og FOLK OG LAND har dessuten tidligere gjengitt et skriv fra den daværende forsvarssjef i Øst-Finnmark, som foreslo at Norge som en forebyggende foranstaltning skulle gjøre likeså.

Trass i dette faktiske forhold uttaler den amerikanske politiker følgende, som bringes videre uten reservasjoner av BERGENS ARBEIDERBLAD:

«I en tale i representantenes hus (!) sa McCloskey at de amerikanske aksjonene i Sør-Vietnam hadde gjort millioner av mennesker hjemløse og at de var like meget i strid med Nuernberg-prinsippene som tyskernes handlinger i norske byer, som en tysk general ble dømt til døden for.

Hva er forskjellen mellom den overlagte utslettelse av norske landsbyer og tvangsforflytning av befolkningen og utslettelse av vietnamesiske landsbyer og forflytning av innbyggerne til flyktningeleire mange mil unna, spurte McCloskey, som la til at nazi-generalen Alfred Jodl ble dømt til døden for tvangsforflytningen av 100 000 nordmenn og for å ha utslettet deres hjemsteder.» (!)

Rent bortsett fra at den amerikanske politikers fantasifulle beretning om tyskerne lite har med de faktiske forhold å gjøre, så synes vi nok det er betydelig forskjell på at finnene og tyskerne grep til den brente jords taktikk, for å stanse en massiv sovjetisk fremrykning, og de amerikanske troppers herjinger i Sør-Vietnam hvor man systematisk forgifter jorden for årtier fremover, hvor man myrder ned sivilbefolkningen på bare mistanken om fiendtlig innstilling, og hvor man gjør dette uten påtrengende militær nødvendighet.

Under enhver omstendighet bør ikke en norsk avis servere denslags ondssinn vrøvl om norske forhold uten å gjøre sine lesere oppmerksom på de faktiske forhold.

80 ÅR

fyller en av våre gamle gode venner og meningsfeller, Bjarne Lillevik, Smedholmen, Engesund mandag 16. august. Vi vet ikke om Lillevik vil at vi skal nevne dagen, men vi synes det er for galt om så ikke skjer med noen få ord iallfall.

Lillevik er finnmarking av fødsel og en kan vel også si av hjerte og av sinn. Han hadde også sitt arbeide der nord helt til okkupasjonens slutt. I årene 1924 til 1943 fartet han rundt og skrev ned folketradisjon. Lillevik var i det hele tatt en skriven mann som leverte hyppige bidrag til pressen, og det gav seg utslag i noe som vel kan få historisk verd når gemyttene kjølner. Han førte en omfattende dagbok gjennom alle årene før og under annen verdenskrig. Noe har dessverre gått tapt, men det som er tilbake er vel kanskje den største dagboksamling i dette land.

Lillevik er også dypt musikkalsk, noe som hans kamerater fra fangeleiren nok vil huske. Vi tenker bl. a. på den «NS-fangenes arbeids-sang» han laget både tekst og tone til og som gjorde et dypt og varig inntrykk.

Men også på mange andre områder har Lillevik vært en virksom og skapende kraft, stadig fylt av nye planer og ideer helt opp i den høye alder.

Vi ønsker Bjarne Lillevik til lykke med dagen og takker ham for den innsats han har gjort for felles sak. Forholdene har gjort at han ikke har trådt så ofte frem i offentlighetens lys, men bak kulissene har han gjort sin innsats og vært en inspirasjon for mange.

O.M.

I brennpunktet — —

(Forts. fra side 2)

som ingen mere enn Sovjetsamveldet ønsker fortsatt lengst mulig.

I denne sammenheng må man også se Nixons nye politikk overfor Kina med hans bebudede besøk i Peking, en politikk som har skapt politisk panikk i Sovjetsamveldet. Hvis det kan bane veien for en faktisk bedring av forholdet mellom USA og Kina, så vil også vietnamkrigen kunne avvikles uten at USA taper for meget ansikt. Dette vil naturligvis måtte hilses med glede av det Europa som bygger på amerikansk militærhjelp, mens det i Sovjet ikke kan skape annet enn bekymring.

H J E M M E

På den hjemlige politiske arena får en vel si at det er stille foran kommunevalget til høsten, dog med en vedvarende og solid propaganda for inntreden i EEC som britisk haleheng. Bare statsminister Bratteli har skapt litt røre med et eiendommelig intervju han har gitt United Press International. Han uttaler her sin bekymring over Sovjetsamveldets rustninger, noe han naturligvis som NATO-tilhenger og anti-nøytralist har all mulig grunn til. Han mener som sant og riktig er at Norge ikke kan motstå et angrep fra Sovjetsamveldet alene (og derfor må være med i NATO), men overser at Norge i likhet med Sverige kan minske sjansene for et slikt angrep ved ikke å delta i USA's militærallianse. Og hva verre er, statsministeren vil ikke engang ta konsekvensene av sitt syn. Han uttaler at man «på norsk hold ikke har planer om å

øke våre egne styrker på grunn av russernes oppladning.» «Heller ikke vil Norge forandre den politikk som går ut på å nekte stasjonering av alle fremmede tropper på norsk område i fredstid.»

Vi for vår del nærer ingen illusjoner om at NATO kan eller vil forsvare Norge ved et virkelig sovjetangrep på denne ytterste NATO-linje, og vil man ikke stasjonere fremmede tropper og atomvåpen her, så må det da være absolutt håpløst. For situasjonen er jo den som FARMAND skildrer slik: «Som norske sikkerhetspolitiske sakkynndige har påvist, er Norge etter de sovjetiske flåtemanøvrer i det nordlige Atlanterhav de siste par år glidd mer og mer inn bak Sovjets første forsvarslinje.» Hva nytte er det så i NATO-medlemskapet, herr statsminister?

Politikus

Månadsbladet
FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

gang som førende anskuelse forblir de underutviklede følgelig like tilbakeiggende som tidligere grunnleggende sett. Alternativet som gjenstår blir da følgelig å satse på en politikk som bygger på de jordnære regionale realiteter og iverksette hjelpetiltak av begrenset omfang som de nærværende befolkningselementer kan medvirke i og vinne erfaring og samle kunnskaper til å stå på egne ben for fremtiden.

Den lokale eksistensbasis utbygges på forhåndenværende midler og den stedlige befolkning settes istand til i samarbeid med de utsendte eksperter og lærerkrefter til å råde for seg selv og sine forhold og livsbetingelser. Dermed oppnår man også å unngå den sedvanlige europeiske omgangsform med mer tilbakeiggende kulturer, å trenge inn i etablerte tradisjonelle folkelivsformer med voldsmakt og bryte opp bestående normer og skikker til ubotelig skade for både det samfunnssystem man skulle forbedre og samtidig også de personlighetstyper man skulle sikre livsvilkårene for. A.Ø.

For ungdommen - -

(Forts. fra side 7)

klusjon for de tanker som her er gjort gjeldende må man kunne gi uttrykk for de følgende synspunkter: Erfaringsmessig synes en påtvungen forsert industrialisering overfor en innfødt folkestamme i tilbakeiggende tilstander å komme i markert motstrid — følelsesmessig og intellektuelt — til det fremherskende sosiale miljømønster. Bivirkningene gir seg utslag i negative konsekvenser på lengre sikt og representerer ufordelaktige løsningstyper i relasjon til de særegne eksisterende forutsetninger politisk og personlighetsmessig.

Byråkratisk fjernstyring og skjemaformalisme har ført til kunstig syntetiske og fremmedgjørende overflate-løsninger uten varig virksom

livsdugelighet og gjennomslagskraft på omgivelsene. Den indre utviklingspotensial og kulturvekst er blitt overbygget med overkompliserte hjelpeprosjekter som dels går over hodene på den lokale befolkning. Kapitaloverføringer er blitt kunstig åndedrett og blodoverføring som har skjøvet tilside innfødte krefter og blitt et permanent fremmedelement som ofte dyrker egne særinteresser istedet for å virke utviklende på de stedlige folkeelementer som selv av egen drift ikke kan administrere eller opprettholde den tilførte importerte organisasjonsstruktur.

Vi står altså stillet overfor ideal illusjonisme som kun bidrar til å forverre de forhold man skulle forbedre. Med denne velferdstanke-

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.



ØYSTEIN ULV:

Kan kristendommen reddes?

Den stadig større likegyldighet overfor kirke og kristendom de siste mannsaldre har vært et alminnelig fenomen i alle hvite samfunn. Kirkebesøkene har gått ned, de kristne verdiprinsipper etterleves av stadig færre, kirkens rent verdslige innflytelse er snart lik null...

Alt mens de materialistiske religioner — pussig nok ingen selvmotsigelse — er på full fremmarsj.

I de aller siste år har kirken imidlertid gjort noen desperate forsøk på å karre seg opp fra dødsleiet: Man er blitt **moderne**, ny musikk, nye bibeloversettelser, nytt preste-ideal. Og hva viktigere er, man er blitt **politisk moderne**. Kristendommens gamle konkurrent og fiende, etterkrigstidens pop-lære — marxismen — har fått føle kristne omfavnelser så hete at man har blitt rødere i toppen enn normalt er selv for marxister.

Og parallelt med denne kurtisen har gått heftige angrep mot angivelige fascistiske regimer. Særlig sammenkomster i noe så ærverdig som Kirkenes Verdensråd og Det Lutherske Verdensforbund har oppvist en flom av progressive — og aggressive — uttalelser og resolusjoner. Noe av det siste er at terroristiske negerbander skal understøttes med Kirkens midler i sin kamp mot det nasjonale, hvite riksstyre i Syd-Afrika.

GALSKAPEN

er med andre ord temmelig nær toppunktet, men allikevel lett forståelig. Bakgrunnen er for det første at

Kirken ved å henge seg på den i øyeblikket mest populære politiske vogn håper å kunne håve inn en del rødkantete sjeler. For det annet er nok adskillige yngre teologer faktisk påvirket av marxismen, særlig da dens analyse av de privatkapitalistiske samfunnssystemer. En syntese Kristus — Marx er for disse den store drøm. Prosessen mot denne syntese er i dag i full gang.

Finnes der så noe realistisk, idémessig grunnlag for en slik tilnærming? Svaret må bli ja. Nietzsche er vel den som klarest har påpekt likheten i menneske- og livsoppfatningen hos kristne og venstrekreftene. Dyrkingen av proletaren kjenner vi igjen i be-gråtningen av den stakkars lave, svake, yd-

myke. Faktisk er det et ideal. Vær ydmyk og mild! Samtidig finner vi den livskalde, fanatiske dogmatikk både hos en Ignatius Loyola og en Leo Trotsky.

Men er der ikke også en dragning i kristendommen mot det høyverdige, livsbejende og levende menneske? Jo, Martin Luther beviste nettopp at så er tilfelle og reddet dermed kristendommen fra undergang i det nordiske Europa. Hans tilførsel av folkelig livsvilje og egenart bar frem en kristen renessanse som varte ved i hundreår fremover.

En livets syntese ut fra vår tids nødvendigheter er det eneste som kan redde kristendommen i dag. Mulingens blir det bare en livets tese.

A. Ø.:

Utviklingshjelpen

Tidens mest kontroversielle tema er hjelpeaksjonene til de tilbakeliggende land i verden. Verdens våkne samvittighet utløser megen velvilje og velmenthet i så henseende. Men tiden er inne til å stille spørsmålet om den ytre overfladiske fjernhjelp virker nok effektivt på lengre sikt.

Situasjonen viser entydig etter analyse at disse underernærte og underutviklede befolkningsområder nu må ta sin stilling opp til egen vurdering sett innenfra. Den sosiale og økonomiske krisetilstand som hersker der peker klart i retning av at uten begrensning og stabilisering av befolkningstilveksten i forhold til ernæringsmulighetene innenfor angjeldende regionale enhet går krisen

over i en demografisk katastrofe.

En uunngåelig nødvendighet blir her å tilveiebringe balanse mellom tilbud og efterspørsel således at lov-messigheten i naturens orden ikke blir forrykket. En tenker med dette på at underskuddsområder m.h.t. næringsstoffer hvor arten, d.v.s. mennesket, trues med hungerkatastrofe og sultedød møtes med en naturlig reaksjon der en biologisk mekanisme trer i funksjon med intensivt nativitetsfrekvens (fødselshyppighet) forårsaket ved en form for kopulasjonsepidemi.

Når denne mekanisme igangsettes befinner man seg innenfor en ond ubrytelig sirkel som virker selvreproduserende så lenge ikke ytre krefter intervenserer. En naturlig nærliggende konklusjon følger derfor selvsagt i denne sammenheng. Ekstra tilførsler utenfra av næringsmidler tjener kun til å stimulere og utdype dette kroniske misforhold og samtidig forvanske og forkludre en reell og radikal slutt-løsning. Dette er symptom-behandling og overflateløsning som ikke skjærer ned på ondets rot i fundamentale grunnforhold.

Flere onder og illusjoner i samtiden skyldes slik kort-

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Østerdalsdikteren Ivar Sæter, som ikke bare var en åndens, men også legemlig en kjempe, bidro også til flommen av NS-kampsanger. Han skrev bl. a. teksten til etterfølgende

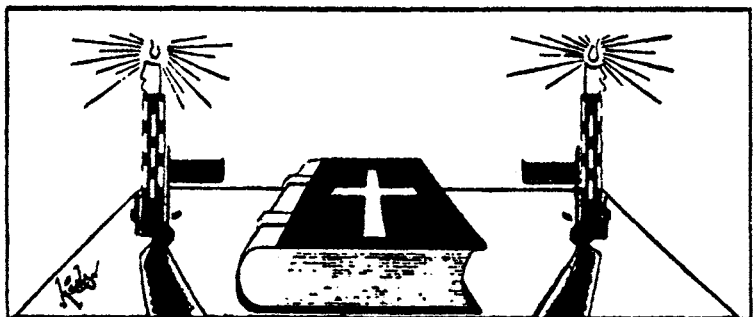
27.

Løven kneiser end

Marsjtakt.

1. Lø - ven knei - ser end på sik - ker fod
med en hav - om - skyl - let brin - ge, som den
med sin man - ke løf - tet stod i den tid kong Ha - ralds
vi - king - blod og kong O - lavs vi - se sei - ers - mod
kun - de lø - ven frem til sei - er tvin - ge.

2. Så skal Norge stå som fjelde står med en urtids sterke fæste. Tunge tak og krigens bitre kår fædre led på tufter, hvor vi går herrebårne mænd i dette år fra det ene sekel til det næste.
3. Tiden varsler, — aldrig dette glem! Ingen ved, hvor dyrt vi soner. Men vi går i stridsglad fylking frem, og vi slår en mandgard om vort hjem samlet i en væbnet trods lik dem, for hvis seiersverk vor jubel toner.
4. Frit og fagert skal vort fædreland gå i arv fra slægt til slægter. Tændes varden, flammer brand i brand gjennom hele folket, hver en stand, og vi slåss for livet mand ved mand, hvis vor ret til livet nogen nekter.
5. Og vor ungdom går i stormgang med, hvor de gamle stridsmænd skrider, frem til kamp for frihed, lys og fred. Mand og kvinde, under fanen træd. Norges løve kneiser bringebred seiersmodig gjennom alle tider.



«Noe av det siste er at terroristiske negerbander skal understøttes med Kirkens midler i sin kamp mot det nasjonale, hvite riksstyre i Syd-Afrika.» Tegningen er hentet fra «Die Welt», Hamburg.

synt og infantil idealisme som særlig tilskriver sin seiglivhet og udødelighet den overflatisk fremskrittsoptimisme næret ved en flom av forskere i papirstoff og teoridannelser om folkeslagenes evige uforanderlighet og den universale egalitarianisme hvor ingen får lov til å være ulike. Denne altomfattende velferdshumanitet har global enhet som hovedmålsetning og ut fra denne synsvinkel skal også skje en interkontinental kapitaloverføring for å utjevne verdens resurser for

den samlede menneskehet. Disse tankeforestillinger leder oppmerksomhet over i en ny sektor til for å illustrere industrialiseringens comparative betydning i relasjon til jordbruksproblematikken innen u-landene. Vi kommer til de lokal-regionale livsrom og ernæringskjeden der, for de eksisterende organismer. For disse land står som et vitalt kjernepunkt i dagens situasjon hvilken vei de hensiktsmessigst skal velge for å nå frem til en hurtig og konsentrert (Forts. side 7)

Var det mishandling likevel, ærede dommer?

Britisk agent havnet på Ilebu og ble så sterkt mishandlet før identiteten ble fastslått at man i lukket rettsmøte måtte ut med en erstatning på over en halv million kroner.

De aktverdige dommere i rettsstaten Norge fant som kjent i sin visdom ut at Hewins hadde overdrevet når han karakteriserte den behandling NS-folk fikk i fengsler og fangeleire som like ilde som den mishandling som før hadde funnet sted.

Imidlertid er jo norsk rettsvesen kjent med en lang rekke tilfeller av grov mishandling som har funnet sted etter 1945 og har til og med tilkjent en av de mishandlede et klekkelig beløp som erstatning. Men vedkommende kunne riktignok dokumentere at han ikke var noen vanlig NS-mann. Han hadde fått ordre av sin utenlandske arbeidsgiver Secret Service om å gå inn i Nasjonal Samling for å spionere. Og var altså en slags patriot tydeligvis.

Det tok imidlertid mannen rummelig tid før han klarte å bevise riktighetene av det han hevdet. Og i mellomtiden havnet han i 11 måneder på Ilebu hvor også han fikk sin del av mishandlingen som dommerne ikke vil kjennes ved i dag. Saken ble forøvrig omtalt i dette blad i 1957 (nr. 33). Vedkommen de britiske agent J.F. fikk naturligvis ikke sitt erstatningskrav opp i åpent rettsmøte. Det ville jo vekke pinlig oppmerksomhet at slikt noe kom offentlig frem, og saken ble derfor av påtalemyndigheten beordret ført for lukkede dører. Muligens har også Secret Service ønsket dette — og et slikt ønske er naturligvis norsk lov — fordi det ikke gjerne ønsket sine metoder offentlig kjent.

Mannen hadde under behandlingen på Ilebu fått

knust en nyre og knekket et ribben. Dette, sammen med fengslingen, verdsatte retten til kr. 550.000,—. Skal en bruke samme målestokken også om alle Jørgen Hattmakere fra NS, så har de ganske klekkelige beløp til gode. Ikke rart at dagens dommere ikke vil se skogen for bare trær.

Overdriver vi, tror De? Vi har liggende foran oss et brev som vedkommende skrev 21. oktober 1947 — før hans erstatningssak kom opp — til Johan Scharffenberg, som ikke lignet dagens nærsynte dommere. Han både så og protesterte. J. F. skriver til Scharffenberg:

«I Dagbladet for den 20. ds. ser jeg Leif Lyng Bruun's innlegg i anledning Deres redegjørelse i Morgenbladet om Hjemmefrontens mishandling av landssvikere etter frigjøringen.

Deres innlegg i Morgenbladet har jeg ikke læst, men at der i aller høyeste grad er grunn til å påtale enkelte av hjemmefrontfolkenes oppførsel etter frigjøringen er sikkert.

Først vil jeg henvise til min skrivelse til Dem av 20. mai i år, og hvorav De ser at jeg som siktet for landssvik har hatt et fengselsopphold på henimot 11 måneder.

Jeg kan fortelle Dem at i den tid jeg var på Ilebu fra 4. juni til 25. august 1945 blev der av hjemmefrontsmedlemmer drevet en mishandling og tortur med fangene som sikkert i mange tilfeller kan sidestilles med den behandling som fangene i okkupasjonstiden fikk på Grini av tyskerne.

Hvad behandlingen på Ilebu angår så kan jeg uttale meg av erfaring. Uten noen foran-

ledning blev endel fanger i syke og gamlegjengen mishandlet og prylt av Hjemmefrontmann V.K. (Vi har ikke hjerte til å nevne hans navn, og det var mange av samme arten). Tilslutt grep en av svenskesoldatene inn og stoppet sadisten.

Selv fikk jeg ved denne anledning sparket og slått løs høyre nyre. Her refererer jeg til 5 røntgenfotografier som blev tatt. Da jeg på grunn av denne mishandling av en N.S.læge og jøssingoverlegen blev på ubestemt tid erklært for arbeidsudyktig, blev min på forhånd knappe brødrasjon satt ned til omtrent det halve. Fra Helserådet på Ilebu foreligger der en erklæring om at den rasjon jeg da blev satt på var helt utilstrekkelig og sterkt helsenedbrytende.

K. er 3 gange av mig blitt anmeldt med oppgivelse av vidner til politiet, men politiet har det med å miste eller forlegge disse anmeldelsene. Så her kommer jeg ingen vei.

Av de avsatte domme i landssviksaker ser jeg tilsvarende for-

(Forts. side 8)

OLAV HOAAS:

Biologisk materialisme, nasjonalromantikk og idealisme



Jeg har fått tilsendt en artikkel fra F & L hvori signaturen Siegfried går til angrep på menneskesynet i mitt skrift «Germanernes fordi og fremtid». Artikkelen presenterer mitt menneskesyn som darwinistisk, og det er her å forstå som en nedsettende betegnelse.

Mitt menneske skal være utviklet rent tilfeldig, mangle egentlig sjeleliv og således være underlagt den blanke materialisme. Forfatteren hevder at det hele gir et pust av iskald fornuftsluft hvori idealistisk nasjonal ungdom ikke vil kunne trives, og han mener at nasjonalromantikken gir et bedre grunnlag for norsk nasjonalisme. Forfatteren påpeker også at paleontologen Anatol Heinz har uttalt at mennesket skiller seg fra dyrene ved sin åndelige kapasitet og at det er en enestående skapning skapt i «Guds bilde».

Det er min mening at artikkelforfatteren setter et helt unødvendig skille mellom utviklingslære og nasjonalromantikk og mellom materialisme og spiritualisme. Han setter også etter min mening et overflødig skille mellom fornuftsbruk og idealitet.

Innenfor nasjonalromantikken finner vi den oppfatning at hvert folk har sin egen, spesielle mentalitet, sin folkesjel. Denne oppfatning at der finnes en særpreget karakter i enhver folkegruppe, støttes av moderne genetisk videnskap, og ved hjelp av den siste, revolusjonerende retning innenfor genetikken, populasjonsgenetikken, kan slikt særpreget forklares ved hjelp av den teori at på grunn av de spesielle krav ethvert naturmiljø stiller, velges der ut de egenskaper som er gunstigst for overlevelsen innenfor dette spesielle miljø. Individet er alltid avhengig av, og står i samspill med, de andre samfundsmedlemmer. Derfor vil over et stort antall generasjoner de spesielt gunstige egenskaper komme til å prege hele samfunds-

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLagt kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår medarb. G.K. beretter idag om Mordet på hirdmannen og grensepolitimannen Per Quist Christiansen.

En avskyelig forbrytelse, som skaffet gjerningsmannen helteglorien. Den myrde de som ble 32 år gammel, etterlot seg 4 mindreårige barn.

Mordet på den 32 år gamle hirdmannen og grepo-konstabelen var meget rått. Gjerningsmannen, Anker R., kjent som brutal voldsforbryter fikk som takk for denne helteglorien, en helteglorie som gjorde ham til en stor mann i «gode nordmenns øyne».

Han og to til ble stanset av lensmannen i Grue og Per Q. Christensen den 1. mai 1942. De ble så og si tatt på fersk gjerning, med ryggsekken fulle av stjalne matvarer. A. R. spør om å få ta opp sigaretter fra ryggsekken, og det får han lov til. Samtidig vender lensman-

nen og P. Chr. ryggen til et øyeblikk; og istedet for sigaretter, drar A.R. opp en finkalibret pistol, og med kalt blod skyter han grepo-mannen i ryggen; og grepo-mannen blør ihjel. Skuddet rammet en hovedåre i ryggraden. Morderen fikk flyktet, og kom tilbake til Oslo. Der ble han holdt i dekning i Sørkedalen av to lærere.

Da det verste oppstyret hadde gitt seg ble en av Furubottens medarbeidere kontaktet. (Dennes navn er S.S.) Denne skulle lose morderen igjennom byen til Sinsenkrysset. Der skulle en mann med lastebil overta transporten av morderen. Det var om å gjøre å få ham over til Sverige.

Under hele denne tiden oppførte A.R. seg som den reneste pøbel. Han skrøt av mordet, og fektet rundt seg med en tysk bajonett og sa at han var mann for å drepe hvem det nå måtte være.

(Forts. side 8)



Norsk nøytralitet — —

(Forts. fra side 1)

beklaget seg over atmosfæriske forstyrrelser. Hjemmestasjonen var nesten uhørlig. Det budskap vi ventet på var «Beltor» — — signalet for ankomsten av våre tropper.»

Slik erfarer vi at Munthe ikke bare var en spion og forbindelsesoffiser med den norske hær, men med i operasjonene.

Vi hører videre at hans team bestod av minst 3 britere utenom ham selv: Platt, radiooperatøren og (ifølge Wyllers) Olsson fra RAF.

Han sier også: «Den kvinnelige norske hotelvert på Victoria Hotel i Stavanger var en trofast venn av Britannia», så det utgjør fem, utenom den britiske konsulatstab.

Tydeligvis har Munthe vært i kontakt med hovedkvarteret i Britannia pr. radio godt før den tyske invasjon, for han skriver: «Sersjanten stillet inn på hjemmestasjonen» idet han forsøkte å oppfange «Beltor»-signalet, men atmosfæriske forstyrrelser hindret det.

I mellomtiden, sier Munthe, «gikk jeg gjennom forberedelsene de siste fireogtyve timer — — Våre skip ville ikke nødvendigvis passere innen synsvidde av disse (Platts) vinduer før landsettingen på en eller annen av de alternative strandbredder. Jeg foreslo at vi skulle flytte hovedkvarteret straks, ut av byen, og etablere vår radiosender i skogen på den andre siden, i nærheten av den mest sannsynlige landings-strandbredd. Kommander Platt var enig.

Noter at «fireogtyve timer» betyr at Munthe mottok militære instruksjoner gjennom radio ved middagstider 8. april, før tyskerne hadde gått inn i norsk territorialfarvann.

En setning på side 57 henviser til Munthes «stab», hvilket antagelig betyr at han hadde minst nok en mann, utenom radiosersjanten, under sin kommando, noe som bringer tallet på hans assistenter opp i minst seks.

Da tyskerne kom flyktet Munthe og hans menn, ledet av en modig engelsk kvinne, Miss Cragg, fra konsulatet, og tok veien mot Sandnesfjorden «hvor vi trodde våre tropper ville lande», idet de bar med seg restene av deres radio som sersjanten hadde knust.

Under flukten møtte han «en stakkars mann som var vendt tilbake fra forvirringen på Sola flyplass — — X var med et kompani nordmenn³) — — hadde fått fatt

i noen geværer — — nå ventet de på britene.»

Slik hører vi at dette «kompani» nordmenn også hemmelig ventet på britene, i likhet med Munthe! Kommenter: Kunne denne forventning ha eksistert uten den norske generalstabs vitende? Jeg tror ikke det.

Munthe fortsetter: «Jeg forklarte at en britisk ekspedisjonsstyrke kunne ankomme hvert minutt (!) for å hjelpe den norske hær med å drive tyskerne ut. Jeg kunne ikke si nøyaktig hvor og når, fordi mottageren min var blitt knust. Vi ble enige om at vi måtte konsentrere oss iherdig om det problem hvorledes vi skulle finne en ansvarlig lokal representant for den norske hærkommando — — Det ble avtalt at X skulle forsøke forskjellige kanaler til ledende offiserer ved det lokale regiment — — Jeg planla å sette ut en rekke vaktposter langs kysten for å avvente det første syn av våre skip. Vi ville gjøre klar lyskastere for å lede dem til sandstrendene. X skulle forsøke å finne et norsk radiosett slik at jeg kunne få forbindelse igjen med England.»

Kommentar: Kunne «ledende (norske) offiserer ved det lokale regiment» ventes å hjelpe Munthe med å sette ut vaktposter og forsyne dem med lyskastere hvis han ikke allerede hadde fastslått sin identitet som «forbindelsesoffiser til den norske hær i Sør-Norge» og å samarbeide med ham uten tillatelse fra den norske generalstab? Jeg tviler på det.

10. april: «X vendte tilbake» og «hadde sendt en budbringer til løytnanten ved hans tidligere enhet med anmodning om at denne skulle søke kontakt med en høyere norsk offiser, som måtte komme for å treffe meg.»

X informerte også Munthe: «Den norske hær i syd, Rogaland Regiment, hadde forlatt kysten, og inntok stilling nede ved en dyp fjord nord for Stavanger.»

Vi ser således at Munthe hadde kontakt med en «høyere norsk offiser» og Rogalands regimentskommandør innen fireogtyve timer etter den tyske invasjon — antagelsen er igjen at han hadde presentert sine kreditiver der tidligere.

Munthe var faktisk mere enn sjefen for en sabotasje-gruppe eller en spion eftersom han sier på side 67: «Det ville være nyttig når jeg ble etablert som den britiske forbindelsesoffiser ved det norske hovedkvarter.»

Eftersom han ikke hadde noen radioforbindelse med

sine britiske overordnede da han dro ut for å finne det norske hovedkvarter og inn- ta sin stilling der, må avtalen ha blitt gjort før 9. april. Og sannsynligvis var det norske hovedkvarter oppmerksom på dette siden han hadde en liknende stilling i Finland, hadde norsk visum og hadde blitt tillatt å arbeide i Stavanger siden «ca. 6. april». Sannsynligvis var også den norske forsvarsminister, oberst Birger Ljungberg, oppmerksom på Munthes status før 9. april av samme grunner.

I så tilfelle er det ørkesløst å fortsette med å late som om Norge var nøytralt.

Munthe klarte i virkeligheten aldri å slutte seg til det norske hovedkvarter fordi han ble såret av en kule i benet mens han tok seg frem gjennom Norge i sivile klær og bærende sine dokumenter i et lånt trekkspill. Organisert motstand kokte bort i kålen sør for Narvik og han kom seg over til Sverige. Der organiserte han flere bemerkelsesverdige sabotasjebedrifter i Norge ved hjelp av sine britiske legasjonskolleger, Billy Millar og forskjellige svensker og nordmenn — begynnelsen til den norske seksjon av SOE og Kompani Linge.

Her må jeg tilføye hva Millar har å si om Munthes bedrifter. For Munthe skrev denne viktige lille boken mens han lå på sykehus i to år som rekonvalesent etter å være såret i hodet ved Anzio-landingen senere under krigen. Han innrømmer: «Tiden har gått, navn, steder, kjennsgjerninger har blitt blandet sammen og for-dunkles fortsatt. Kanskje jeg har blandet sammen visse hendelser ufrivillig. Jeg har også (og dette med vilje) utelatt avsnitt og holdt til-

bake navn hvor jeg følte at det kunne være ubehagelig for andre.»

Munthe har tydeligvis skjult meget for ikke å bringe de norske og britiske krigsmyndigheter unødig i forlegenhet ved å gå i detaljer med hensyn til sin aktivitet i Stavanger forut for 9. april — den dato da hans beskrivende avsnitt begynner.

Som følge av det angir han ingen dato for sin ankomst til Norge eller Stavanger, og den eneste dokumentariske kilde man har å holde seg til er Wyllers «ca. 6. april», og søknaden om visum 5. april.

Millar mener at den virkelige dato må være tidligere. Han fortalte meg: «Munthe ankom til Sola ved måneds-skiftet mars—april med en liten flokk menn fra de britiske væpnede styrker og en radiosender, men uten offensive våpen.»

«Hans misjon var å undersøke den norske militær-moral og å danne seg en mening om norske stridsvogner, kanoner og fly, og deres stridsdyktighet.

«Han og hans menn bar sivile klær og ble innkvartert slik at de ikke falt i øynene. Den lokale norske befolkning var ikke forutsatt å skulle vite hva som gikk for seg. Han var ikke forutsatt å skulle spille rollen som en stor leder. Hans instruksjoner var omhyggelig å unngå å fremkalle tyske klager over hans aktivitet. Dette var et krav fra de norske myndigheter (Mine uthevelser).

«Munthes endelige anvendelse var å tjene som forbindelsesoffiser mellom den planlagte britiske landsetting ved Stavanger og de lokale norske styrker. Han snakket noe svensk og kunne gjøre seg forstått.

«Han drev ingen sabotasje mot kontrolltårnet på Sola eller ødela rullebanene før han flyktet fordi han ikke hadde utstyr til det og han

dessuten ventet at de lokale norske styrker skulle gjøre det.»

Som «The Flying Sword» avslører var Whitney Straight og hans styrke fra England avdelt til å ta seg av Sola. Men tyskerne kom dem i forkjøpet.

Det er også interessant å notere seg at avdelinger av britiske frivillige fra Finland, som Munthe hadde ansvaret for, ankom til Oslo med tog fra Sverige om morgenen 9. april på vei til England.

Dette antyder at Munthe, som hadde den britiske High Commands fortrolighet, ikke visste om kvelden 8. april at en tysk invasionsstyrke var stukket tilsjøs. Derfor var den planlagte britiske intervensjon på den norske vestkyst ikke provosert av Hitler, men omvendt. Tilbaketrekingen av britiske styrker fra vestkysten ansikt til ansikt med den uventede fiende styrker også min påstand.

Uttalelser av Churchill og Daladier, sitert av Sir William Woodward bekrefter dette.⁴⁾

I den sammenheng beviser Munthes historie at de øverste norske politiske, diplomatiske og militære myndigheter var innviet i den anglo-franske plan om å okkupere vestkystbaser, blokere leden og kontrollere den svenske jernmalmeksport gjennom Narvik.

Dette forklarer Nygaardsvoldregjeringens tilsynelatende stupiditet og generalstabens paralys.

Den «brukne-geværs-politikk» hadde gjort Norge ute av stand til å forsvare seg selv. Den mirakuløse senkning av Blücher og tilfange-tagelsen av de tyske marine- og militærkommandører ga Norge en uventet sjanse, som ikke kunne utnyttes. Kommandørene ble løslatt.

Nygaardsvoldregjeringen hadde derfor intet annet valg enn å overgi seg til britenes barmhjertighet — idet deres Sovjet-venner dengang hadde en avtale med Tyskland — og intet foreta seg.

Denne desperate kurs innbefattet overgivelsen av fire av Norges største byer og nasjonal suverenitet langs kysten idet man sluttet seg til de allierte.

Dette er tydeligvis hva Koht mente da han sa til den britiske minister, Sir Cecil Dormer, i de små timer av 9. april: «Så er vi nå i krig», og hva han mente tidligere med å komme med «på den riktige siden». Det er også grunnlaget for kravet om at Norge og Britannia var «allierte», skjønt det ikke eksisterer noen slik traktat — bare en en passant referanse i en avtale om statusen til de norske frivillige i de bri-



— — Munthe og hans menn tok veien mot Sandnesfjorden (Gannsfjorden) hvor vi trodde våre tropper ville lande — — Det formodede landingssted fotografert for FOLK OG LAND i dag. Herfra kunne de eventuelt støte frem korteste vei mot Sola.

tiske væpnede styrker senere.

Det miserable komplott mislykkedes fordi den norske regjering fór med munnsvær om nøytralitet for lenge og således satte Hitler istand til å komme Churchill i forkjøpet. Slik er straffen for pasifisme og dobbeltspill. Det norske felttog var dømt til å mislykkes fra starten av.

Norsk «nøytralitet» i 1940 var en utfukt.

Alt som ble tilbake etter fjaskoen var nok et foregivende — at Norge forble «i krig» fordi Kongen og hans råd fant tilflukt i London. Dette var utmerket propaganda, som jeg selv som engelskmann applauderer. Britisk og norsk propaganda utnyttet denne fasade dyktig og nyttig, noe jeg også applauderer. Men det forvandler ikke propaganda til historiske kjennsgjerninger.

Heller ikke frelser det den norske sjel. Bare bekjennelse kan gjøre det.

1) Millar var fengslet i 26 mndr.

2) Brynhilds best Grane (Munthe)

3) Under major Brandt ved Rogaland Regiment.

4) Se FOLK OG LAND 6.2.1971.

*

Munthe er forbeholden når det gjelder hans faktiske samarbeide med den norske hær. Ikke et ord om dette før 9. april. Men han gir en nøkkel under beskrivelsen av Rogaland Regiments tilbaketrekning fra «forvirringen» på Sola. På sin vei ut fra Stavanger hørte han rykter om at britene hadde landet nær Obrestad syd for byen. Der, ble han fortalt, «kunne han treffe en major Brandt, som var nestkommanderende ved Rogaland Regiment, en velkjent antitysker, norsk offiser.» Antagelig kjente de hverandre på forhånd.

Så «ble Brandt og de andre kalt bort» og neste morgen (9.4.) «forsikret de meg at det ikke var noe i alle historiene om en britisk landsetting — — den norske hær stillet opp lengere inn i landet i nærheten av Hogsfjorden.»

To dager senere, ved Dirdal, i en dal som heldte ned mot fjorden, sluttet han «at leiren foran meg faktisk var den norske». En energisk norsk offiser, han trodde en major, mottok ham og lovet å sende et budskap til den britiske hær i nord «om tilstanden til mine ti britiske venner» — antagelig hans Stavangerkontingent, skjønt han ikke sier det uttrykkelig. (Det er hans eneste angivelse av styrken på hans Stavangerkommando.)

Omkring ti minutter senere ble leiren angrepet, den norske major ble drept, Munthe ble såret og tatt tilfange av tyskerne. (Senere flyktet han, 22. april 1940).

«Den øverstkommanderende fant at sjansene var for dårlige for hans styrke og kapitulerte», tilføyer Munthe. «Halvparten av hans menn, med sine våpen, overgav seg til fienden, mens resten flyktet opp i fjellene». Så regimen-

Var det —?

(Forts. fra side 5)

seelser som K's blir straffet med mange års fengsel.

Når jeg har fremholdt hvad der passerte meg så er det ikke fordi det er et isolert tilfelle. Langt alvorligere foreteelser med døden tilfølge er forekommet på Ilebu. Men utøverne ser det ut til er rettslig beskyttet av fagforeningen Hjemmefronten.

Idag er jeg avskåret fra adgang til pressen, så der ingen anledning er for meg til å si ifra.

Den i min skrivelse til Dem av 20. mai nevnte gruppe (Secret Service? Vår bemerkning) har nu tatt min sak i sin hånd og jeg har grunn til å regne med at jeg om ikke så lenge vil bli fullt ut rehabilitert.

Efter det jeg under okkupasjonen i medfør av det meg da pålagte oppdrag av den britiske kontraspionasje fikk greie på om de nu efter frigjøringen stor-nasjonale (!), og det jeg som fange på Ilebu også fikk anledning til å se av hjemmefrontmedlemmers sadistiske tilbøyeligheter gjør at jeg idag bare må føle forakt for disse personer. Jeg vil vel neppe noensinde komme til at forandre denne mening.»

Såvidt J. F. i brevet til Scharffenberg. Vi vil bare sluttelig slå fast at det nok er skjellig grunn til å fylle 17. maiprogrammet i Fjernsynet med syn og segner om Heimfronten og dens museum. Men man har tydeligvis ikke fått med alt? Jfr. J. F.

tet kjenmpet faktisk.

Millar utfyller bildet: «Efter 9. april forsøkte Munthe å komme i kontakt med major (senere oberst) Brandt, men Brandt hadde ordre fra Overkommandoen om å trekke seg tilbake til fjellene. Efter krigen ble Brandt klandret for dette og hans bror tok kontakt med Munthe for å renske oberstens navn. Men Munthe kunne ikke hjelpe fordi han ikke hadde tillatelse av de britiske myndigheter til å gi opplysninger om Sola-episoden!»

Så Brandt ble tydeligvis kritisert for å ha trukket seg tilbake skjønt hans overordnede i virkeligheten hele tiden hadde planlagt å overlate okkupasjonen av Sola til britene og derfor beordret ham og hans menn til å trekke seg tilbake!

Slik forfalskes historien og uskyldige menn blir brukt som syndebukker. Det er et vanærende kapittel i anglo-norsk historie som det ikke er noen fornøyelse å skrive.

SLUTT.

Ralph Hewins

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Biologisk materialisme

(Forts. fra side 5)

grupper. At folkesjel på denne måte blir til spesielle utvalg av gener i en befolkning, skulle vel neppe forringe eller forarme begrepet folkesjel, og dersom man ønsker å se noe guddommelig i begrepet, vil der alltid være plass for en guddommelig inngripen bak fenomener som mutasjoner, genetisk drift og det spesielle utvalg av gener som fra begynnelsen av var blitt plassert innenfor et bestemt naturmiljø. Når vi taler om genetiske lover bak artenes og rasenes utvikling, har vi ikke dermed eliminert en skaper. Vi har bare sagt litt om de redskaper skaperen benytter seg av. Vi har heller ikke redusert denne skaper til en første beveger, for der er på ethvert punkt i utviklingen rikelig rom for den bevisste ledelse av prosessen.

Om mennesket som skapt i Guds bilde sier jeg i mitt skrift «Samfundets grunnvoll» følgende: «Og i denne indre overbevisning om selv å ha mulighet til sann erkjennelse, ligger det menneskelige mysterium. Kan-skje først og fremst på dette punkt ligger det nær å anta en skaperakt hvorved mennesket er gjort lik Gud . . .

Men om mennesket har en slik gudlikhet, betyr ikke det at mennesket kan løsrive seg fra sin animalske arv.»

Meningen med dette siste er å påpeke at et lykkelig og harmonisk samfund må ta hensyn til alle sider av den menneskelige natur. Denne natur faller delvis sammen med dyrenes, men der er også spesielle sider ved den som gjør mennesket til «en enestående skapning». Dette uttrykkes slik i «Germanernes fortid og fremtid»: «Det særlig menneskelige ligger i kombinasjonen av instinkter og i den relative styrke av dem . . .

Spør vi efter spesielt menneskelige instinkter, kan vi i første rekke finne slike i religionsinstinktet og i et instinkt som har sammenheng med den høyt utviklede hjerne hos mennesket. Mennesket har instinkt til å søke innsikt, klarhet og overblikk . . .»

Det tør fremgå at jeg hevder menneskets forskjell fra dyrene og at der foreligger en mulighet for et kontaktpunkt med en høyere virkelighet.

Fornuften er den åndsevne som mennesket bruker til, på grunnlag av erfaring, å søke innsikt og overblikk. På grunnlag av systematisk innhentet og behandlet erfaring, det vil si vitenskap, kan vi ved hjelp av fornuft-

ten skaffe oss innsikt i menneskets natur, det vil si instinkter og ånd. Slik innsikt, og det historiesyn som bygger på den, kaller signaturen Siegfried et resultat av den iskalde fornuftsluft, og denne iskalde skulle stå i motsetning til idealitet. Jeg skulle tvertimot tro at det er på grunnlag av rett innsikt i menneskenaturen at de ideale følelser kan bli rensket og helt bevisste, og at det først er på grunnlag av den samme innsikt at de riktige midler og veier kan finnes når man vil arbeide frem-

mot det ideale mål.

Dette mål berøres i min bok, og veier og midler påpekes. Men først og fremst er «Germanernes fortid og fremtid» en tolkning av Nord-Europas historie på grunnlag av det menneskesyn som boken stiller opp. Denne historietolkning tør være revolusjonerende, men man har ennå ikke hatt mot til å drøfte det i noen publikasjon. F & L skal ha honnør for at det er det første presseorgan som overhode gir boken en omtale.

Olav Hoaas

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

oppbygging av stats- og samfunnsorganisasjon. De fleste har satset på utfra nokså svak motivasjon en forsert industrialisering med vekten på en tungindustri som delvis opererer urasjonelt og dels på permanent under-skuddsbasis. Denne industriegren beslaglegger derved verdifulle og viktige investeringsmidler som med større effekt og rentabilitet både privat- og nasjonaløkonomisk kunne ha vært satt inn i mer fruktbringende og resultatgivende sektorer.

I denne sammenheng har man også vært vitne til reisingen av nærmest skandaløse prestisjeprosjekter vel ment som nasjonalmonument i form av kjempebedrifter i tungindustrien samt luksuriøse offentlige praktbygninger som ingenlunde står i noe forhold til u-landets økonomiske evne og behov. En ufravikelig betingelse for ytterligere kapitalbidrag må derfor være å sette en stopper for stålverksromantikk og overdimensjonert statssentralisme.

Investeringsmidlene innsettes i sektorer hvor de gir mer direkte matnyttig avkastning til løsning av aktuelle begrensede oppgaver på lokalplan og landsbynivå. Derigjennom muliggjøres et realistisk opplegg for å skape rasjonelle løsningsmodeller utfra stedegne vilkår som viser seg å ligge optimalt til rette.

Med bakgrunn i de forutanstilte betraktninger tvinges en mer eller mindre over i visse nyttefilosofiske refleksjoner vedrørende u-landenes videre utviklingsmuligheter med særlig henblikk på de rent naturlige og kulturelle betingelser og vilkår på bred basis i sin alminnelighet.

Visstnok hersker almenenighet om at det sentrale siktepunkt bør være hjelp

til selvhjelp. En fremtidsfunderende politikk i så måte må bestrebe seg på å kvalifisere og opplyse u-landsbefolkningen til reelt og engasjert selvstyre. **Selvbestemmelserett må ubetinget bygges på selvbeherskelsesprinsippet.** Med andre ord nasjonal og regional voksenhet og modenhet viser seg i indre kontroll og herredømme over sin situasjon og indre anliggender. Dette må komme til konkret uttrykk ved at de primært begrenser seg til og viser seg i stand til å begrense det nasjonale virkefelt og operasjonsbasis til å løse nærliggende og naturlige oppgaver og målsettinger. Altså først og fremst innenfor rekkevidde av deres egentlige evner og anlegg.

Med dette som utgangspunkt tenker man seg u-hjelpen som en katalysator og ytre stimulans for å fremme en utløsning og bevisstgjørelse av indre potensial og resurser som ligger nedlagt og evt. innebygget i det naturlige grunnlag. Altså primært som incitament til eget initiativ og innsats.

Man fastslår også at fremtidsperspektivet i noen grad har vært forkudret ved ubetenkte nødløsninger på kort sikt der u-landsbefolkningen har spilt rollen som passiv uforpliktet uansvarlig mottaker uten tilskyndelse til iverksettelse av egne indre tiltak. I mange tilfeller forekommer u-hjelpsprosjekter ytterst tvilsomme og diskutabile hvor man på teoretisk-idealistisk basis har direkte omplantet systemer og ordninger som funksjonerer smertefritt innenfor høyt industrialiserte stater på nordligere breddegrader til nærmest stenalder-stammesamfunn i tropene og subtropene der natur- og klimavilkår vel er de ugunstigst tenkbare.

Som oppsummerende kon-

(Forts. side 3)

Likvideringene —

(Forts. fra side 5)

Sine beskyttere lovet han samme skjebne, om de ikke gjorde som han ville.

Furubotten-mannen fortalte meg at han ga A.R. beskjed om ikke å ta munnen så full, og i særdeleshet ikke når han kom til Sverige. Dette tok ikke A.R. det ringeste hensyn til og fikk derfor en tid i svensk fengsel som takk for sine store kjeft.

Furubotten-mannen mumlet til meg at det var på hengende håret at han ikke skjøt A.R. rett ned. For, som han sa, her var det ikke snakk om ungdommelig eventyrlyst, men kald, følelsesløs sadisme.

Dette kommer fra en som selv har likvidert personer, og som ikke nettopp utmerker seg for å ha noen særlig varme følelser for N.S. Nå vell! I tidens fullbyrdelse arriverte A.R. til Norge i 1945, fra England. Det lå da nære til hands å tro at han øyeblikkelig hadde blitt arrestert. Men nei — saken ble helt enkelt henlagt uten etterforskning. A.R. kunne som fri mann sole seg i sin helterolle. At han gjorde fire mindreårige barn farløse, satte sikkert bare en spennende «piff» på det hele.

Til denne historien hører følgende: Massearrestasjoner av uskyldige — redsel og gru for enkelte av dem, og døden for to av disse. Jeg har hatt den tvilsomme glede å få lese politirapportene fra etterforskningen i 1942. Og selv om det er over 29 år siden, går det kaldt igjen om meg. Den erfarne politimannen gjorde en skjebnsvanger feil og måtte dø for den. Han kunne ikke tenke seg at den unge uskyldig utseende gutten kunne være en morder; noe han altså var.

En liten opplysning: I rapporten står det at P. Chr. ble rammet av fire skudd, og at alle satt vel samlet. Når en tenker på hvor liten tid A.R. hadde til rådighet, så må jo karen være litt av en mesterskytter. Det ble funnet 4 tomhylser på mordstedet.

En annen «pussig» hendelse er den voldsomme interesse som den utenlandske presse viste for dette mordet. Jeg har klipp fra 43 aviser i 12 land, som har et stykke om mordet i sine spalter. En sydafrikansk avis nevnte det sogar i sin leder 11. mai 1942.

Jeg ser bort fra den illegale pressen, som jublet over hendelsen.

En annen ting er den, at hver uke gikk det en strøm av avisutklipp om dette og hint. Det var jo veldig viktig å få ferske inntrykk av stem-



MINNEPARK FOR FRONT-KJEMPERE

Opprettelsen av en minnepark for falne frontkjemper i Danmark som vi har omtalt tidligere synes nå å ta fastere form. Det ble reist krav om at regjeringen skulle gripe inn for å forby det, men i et telegram fra København heter det nå at regjeringen ikke akter å gripe inn for å hindre at planen blir satt ut i livet. Det er statsminister Baunsgaard som sier dette i en skriftlig redekjørelse. Men hva med de falne norske frontkjemper? Er det ingen som føler seg kallet til å gjøre noe for deres minne?

ningen i Norge, når slike mord ble begått. Den «moraliske oppsedingen av det norske folk», (som en illegal avis uttrykte seg) «må drives med en aldri sviktende intensitet».

Vi vet hva det resulterte i, og vi kan vel gå ut fra, at mordet på Per Quist Christensen var et ledd i «denne moralske oppsedingen». Og etter den planen som de høye herrer i London utarbeidet i samråd med den hjemlige «helteskare», kunne ingen lensmenn eller grensepolitimenn lenger kjenne seg sikre på liv og helse. De ble myrdet over en lav sko. Det nøyaktige antallet har jeg ikke, men det ligger et sted mellom 30 og 40. Noen ble skutt, andre ble stukket ned bakfra. Metodene vekslet mellom de mere «humane», og de rent sadistiske. Og merk! Bak mordene lå det en nøye oppgjort «aksjonsplan». Ingen tilfeldigheter var tillatt. Om noen ble redde og fikk dårlig samvittighet, ble de skutt av sine egne. «Organisasjonen framfor alt», som avdelingssjef Motzfeldt sa i sitt vitneprov i Feldmannsaken.

Jeg har iblandt, når jeg fordyper meg i «stoffet», lurt på hvor lenge jeg kan orke å holde på med å forske i denne pøl av mord og menneskelig elendighet. Det kunne gjøres fortere, men da må alle som leser denne spalten og som sitter på stoff som angår likvidasjoner (selv om det er aldri så lite) sende det til «Folk og Land», så sender redaktøren det videre til meg. Det ville være til uhyre stor hjelp, og kunne bidra til å gjøre det litt lettere for meg personlig.

Vennlig hilsen G.K.

EN GRANDIOS SKANDALE

rystet ved sommerens start det norske forsvar. En skulle ikke tro det var mulig, men de rotebøttene som nå steller med disse ting i og utenfor Forsvarsdepartementet klarte faktisk å selge på auksjon et gammelt skap inneholdende dokumenter vedrørende bl. a. NATO-affærer, stemplet «top secret»! Så nå driver man og «etterforsker» hvem som har skylden. Og dette skjer i et land hvor man fremdeles niholder på den militære undersøkelseskommisjons innberetning fra 1945 fordi en eller annen har funnet på at den skulle være «hemmelig» i motsetning til den sivile, som forøvrig også kommer inn på militære affærer. Hva er det egentlig som står i denne innberetningen og som kan få selv norske militære av idag til å bevare hemmeligheter?

BENJAMIN VOGT DØD

Mannen som skrev boken «Mennesket Vidkun og forræderen Quisling», den flittige FARMAND-skribent Benjamin Vogt er avgått ved døden. Vi har før skrevet at vi ikke syntes nevnte bok var noe fint papir, men vi tror på den annen side at Vogt faktisk misforsto hele dette med Norges fortsatte krig, fordi han jo hadde oppholdt seg mere i utlandet enn i Norge og også befant seg i England da Norge avsluttet krigen. Ellers må vi si at vi på mange områder delte de meninger Benjamin Vogt ga uttrykk for.

KLASSESAMFUNDET TIL REIULF STEEN

I en debatt omkring danskenes promillelov har også samferdselsminister Reiulf Steen, AP's kronprins, latt seg intervjuet av DAGBLA-

En dag — —

(forts. fra side 1)

det igjen helt rolig. De tre bødrene går opp til hytta og inn i den uten å se seg tilbake en eneste gang. Døren lukkes igjen.

Utenfor lyser solen ennu, men det ser ut til at det skal bli sne.

På myren har isen lagt seg igjen.

Slik har en av bødrene lettet sin samvittighet for oss på sitt dødsleie.



DET og der latt seg forlede til ubetenksomme anførsler. Slik talte han: «Full rettferdighet vil vi aldri oppnå så lenge vi lever i et klassesamfunn.» Såvidt vi kan se er det ikke andre enn politikerne og skibsredere med samt noen høyere statsfunksjonærer m.v. som i dag tilhører «overklassen» i Norge i kraft av kjempestore inntekter sammenlignet med hva de lavest lønnede har. Så hvis Steen synes dette klaseskillet bør vekk, så kan han jo begynne med sin egen gasjering som er et sekssifret tall.

STORE BØLGER

ble det omkring et besøk som den angrende tyske nazist Albert Speer avla i Norge, et besøk som alle angrende synderes venn og beskytter pater Rieber-Mohn også hadde sine fingre borti. Det ble i pressen med brask og bram forkynt at Speer på grunn av sin fortid og trass i den lønnsomme anger ikke ville få tillatelse til å besøke Norge, men da var Hitlers protesje allerede langt oppe i Jotunheimen. Hvorefter de norske myndigheter lot ham være ifred. Vi har før skrevet at vi kan beherske vår begeistring for opportunisten Albert Speer, mannen som klamret seg til Hitler og lot seg befordre til de høyeste stillinger, mannen som åpent gav tilkjenne at han ønsket å bli Hitlers efterfølger, mannen som derefter i Nürnberg talte «dommerne» etter munnen og «angret» enda sterkere enn Baldur von Schirach, og mannen som efter å være sloppet ut av de alliertes fengsel på ny steg tiltops som angrende bestsellerforfatter på jøssingmarkedet med millioninntekter og klapp på skulderen av alle rieber-mohnene. At han dertil i sin storhetstid i Det tredje Rike var en av mennene bak en politikk rettet mot Quislings Norge gjør ikke saken bedre. Men trass i alt dette, er det naturligvis toppen av norsk tåpelighet å ville fortsette hetsen og hatet fra okkupasjonstiden med aksjoner mot enkeltpersoner 25 år og mere etterpå.

VERDEN VIL BEDRAS

Den tyske avisen Frankfurter Allgemeine Zeitung har en illustrerende historie om at det «økonomiske systemet» her i vest funksjone-

rer ganske bra, selvom SUF og andre venstreforvridde ikke synes de får sin berettigede andel av «velstandsauken».

I Vest-Tyskland blir det for tiden distribuert en linjelerker og elektronisk bordregnemaskin. Ansvarlig for markedsføringen står et velkjent tysk kontormaskinfirma, hvis varemerke også pryder maskinen.

Men dette firma låner i virkeligheten — så fortelles det — bare ut sitt gode navn og sin fremragende salgsgorganisasjon for å få omsatt produktet. Selve regnemaskinen blir bygget i Japan, og i store serier.

Men også japanerne har noen bak seg, nemlig en amerikansk lisensgiver, som har stillet sin «know-how» til rådighet. Men, og nu kommer vi til rosinen i pølsen, tilfellet vil at den velkjente tyske kontormaskinfabrikken igjen eies av amerikanske pengefyrster. Ser man det — et amerikansk patent, omsatt i praksis av japanerne og utskipet til Bundes-tyskland hvor det markedsføres med øremerkingen «Made in Germany».

Og gevinsten? — den kommer i siste instans selvfølgelig tilbake til Amerika. Det får man i sannhet kalle hel runde.

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND